

عنوان مقاله:

تحلیل و بررسی الگوی حیاط مرکزی در بناهای معاصر ایران نمونه های موردی در تهران

محل انتشار:

سومین همایش ملی شهرسازی و معماری در گذر زمان (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

رحیم هاشم پور - عضو هیات علمی دانشگاه بین المللی امام خمینی ره

محمد مهدی سنماری - عضو هیات علمی دانشگاه بین المللی امام خمینی ره

نسرین حسینی دلجو - دانشجو کارشناسی ارشد معماری دانشگاه رسام کرج

ندا هاشم پور - کارشناسی ارشد معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد زنجان

خلاصه مقاله:

مقاله حاضر در پی ارزش های از یاد رفته در ساحت سکونت معاصر می پردازد و این مقاله فتح بابی است برای بازشناسی این موضوع که حیاط مرکزی در خانه های سنتی چه نقشی داشته و امروزه در بناهای معاصر چه نقشی دارد. متأسفانه در معماری امروز ایران حیاط به دلایل گوناگونی همچون: نگرش کمی به مقوله مسکن، رویکرد سود جویانه نسبت به زمین، عدم توجه به معنا و کیفیت فضایی، قوانین و ضوابط اشتباه در طراحی و غفلت از تاثیر گذاری محیط بر روی روان آدمی مورد کم لطفی و بی توجهی قرار گرفته است. در این پژوهش با روش توصیفی تحلیلی برآنیم که به نقش حیاط مرکزی به عنوان یک عنصر اصلی در طراحی اقلیمی و فرهنگی ایرانی در چند ساختمان معاصر ایرانی مورد بررسی قرار دهیم تا به پاسخ این پرسش که آیا حیاط مرکزی در ساختمان های معاصر را فقط می توان به عنوان یک سمبل برای هویت معماری سنتی برشمرد یا اینکه طراحی این عنصر در ساختمان از نظر اصول پایداری نیز می تواند نقش کاربردی ایفا کند و به کاهش مصرف انرژی و ایجاد محیط سبز و سالم در ساختمان کمک کند این تحقیق به روش تحلیلی - توصیفی صورت گرفته و بر اساس نتیجه گیری بدست آمده احیاء حیاط مرکزی در ساختمان های معاصر براساس شاخصه های مشخص شده علاوه بر نقش معنایی، نقش کاربردی هم می تواند داشته باشد.

کلمات کلیدی:

حیاط مرکزی، بنای معاصر، فضای باز، معماری سنتی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/572255>

